

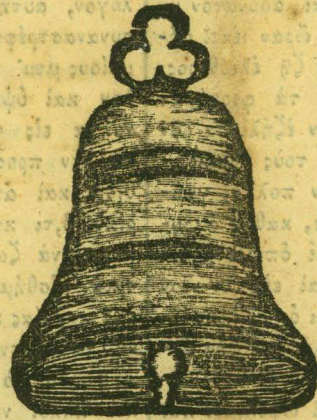
Ο Κ Ω Δ Ω Ν

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐκδίδεται ἀπαξ

Τιμὴ Συνδρομῆς

ἀνὰ Τριμηνίαν δραχμᾶς 2.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

τῆς ἐβδομάδος.

Λί συνδρομαὶ γίνονται ἐν τῇ Τυπογραφεῖῳ Η ΙΟΝΙΑ.

Τί ἐζήλευσα.

Ἐπειδὴ ἔλαβα ἀφορμὴ νὰ μάθω ὅτι διαβάσετε μὲ κάποιον εὐχαρίστησι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γράφω μὲ ὕφος ὀλίγον σοβαρὸν, παίρνω καὶ σήμερα τὴν ἐλευθερίαν νὰ σᾶς ἐκφράσω κάποιους στοχασμοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπαρουσιάσθησαν τώρα πρώτη φορά εἰς τὸν νοῦν μου, ἀλλὰ μοῦ ἔρχονται ζωηρότεροι τώρα εἰς τὴ στιγμὴν ὅπου ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐτοιμάσω τὸ ἄρθρον τοῦ «Κώδωνος»· διότι σᾶς ἐξομολογῶ ὅπου ὅσα γράφω εἶναι ἔργον τῆς στιγμῆς, ἀφ' οὗ, καθὼς γνωρίζετε, ἡ ταπεινή μου κοπιαστικὴ καὶ στεῖρα ἐργασία δὲν μὲ συγχωρεῖ οὔτε νὰ πάρα συλλογίζωμαι οὔτε μὲ ἀφίνει τὸν κριτὸν νὰ συμβουλευώμαι κανένα φίλον διὰ νὰ δώσω εἰς τὴν ἐφημερίδα μου μορφὴν ἢ ὁποῖα νὰ ἀρέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν εἰς ἐσᾶς, οἱ ὅποιοι ἀγαπᾶτε τὰ νέα καὶ ἐκλεκτὰ πράγματα.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἄρχισα νὰ ἐννοήσω ὀλίγον τί εἶναι ὁ κόσμος, καὶ ὅπου εἰς τὴν εὐαίσθητη καρδιά μου ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ κατάστασις τῆς κοινωνίας, καὶ ἐπαρτήρησα μὲ λύπην ταῖς διαφοραῖς ἀνάγκαις ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις θλίβονται οἱ μικροὶ διὰ μίαν αἰτίαν, οἱ μεγάλοι διὰ μίαν ἄλλην, — ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐνόησα πόσοι κίνδυνοι εἰμποροῦν νὰ πλακώσουν τὸν τόπο, εἴτε διὰ τὴν ἐσωτερικὴν του κατάστασιν εἴτε ἀπὸ ἐξωτερικὴ ἐπιβουλὴ, — πολλὰς φορὰς ἐπεθύμησα νὰ μὲ εἶχε ὁ Θεὸς ἀγαπῆται περισσότερο καὶ νὰ μοῦ εἶχε χαρίσει νοῦν ἔξοχον καὶ θάρρος ἀπειρον, διὰ νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν κοινωνία, διὰ νὰ προσπαθῆσω καὶ ἐγὼ μὲ ἄλλους νὰ χύσω βάλσαμον διὰ νὰ κλείσω ταῖς πολλὰς πληγαῖς ὅπου ἀσχημίζουσι καὶ φθείρουσι τὸ κοινωνικὸν σῶμα, διὰ νὰ ἀπομακρύνω τοὺς πολλοὺς φόβους, τοὺς πολλοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι εἰμποροῦν νὰ τοῦ φέρουν τὸν θάνατον. Ἀπὸ τὰ μεγάλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἔχει ἀπὸ τὴν φύσιν εἴτε ἀποκτᾶει

εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος φθονεῖ, δὲν ἐζήλευσα τὰ μεγάλα πλοῦτη, διότι ἐπαρτήρησα ὅπου ὀλίγοι, πολλὰ ὀλίγοι, ἄνθρωποι ἠξέδουσι νὰ τὰ μεταχειρισθῶν πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας, πολλὰ ὀλίγοι γνωρίζουσι νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ἀπομακρῖναι καὶ ἀπὸ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· οἱ περισσότεροι, ὅχι ἀπὸ κακίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην δυσκολίαν νὰ εὑροῦν τὸ μέτρον εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ πλοῦτου, ἀντὶ νὰ αἰσθάνωνται τὴν εὐτυχίαν ἐσωτερικῶς, δοκιμάζουσι τὴν λύπην τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι μέσον χρήσιμον διὰ σκοπὸν ὑψηλόν, ἀλλὰ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἠξέδουσι νὰ τὸ μεταχειρισθῶν—δὲν ὀμιλῶ διὰ τὸν φιλάργυρον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἄβυσσος τὴν ψυχὴν, ἀφ' οὗ ἴσια ἴσια τὰ χρήματα τὰ παίρνει ὡς σκοπὸν, ἐν ᾧ, καθὼς εἶπα, αὐτὰ εἶναι μέσον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ ἓνα σκοπὸν, καὶ ἂν δὲν εἶναι τέτοιο, δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν ἐζήλευσα τὰ μεγαλεῖα οὔτε τῆς πολιτικῆς οὔτε τῆς στρατιωτικῆς δόξης, διότι ἐπαρτήρησα ὅπου οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, φθάνοντας εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψος, θαμπώνονται τόσον ἀπὸ τὴν λάμπην τῆς ἐξουσίας, ὁ νοῦς των καὶ ἡ φαντασία των σκοτίζονται τόσον, ὥστε λησμονοῦν τοὺς ἄλλους καὶ φαντάζονται ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθηκε δι' αὐτοὺς, ἡ κοινωνία ὑπάρχει, κοπιᾶζει καὶ ταλαιπωρεῖται διὰ νὰ τοὺς κάμῃ μεγάλους καὶ διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετῆ, — μὲ ἄλλα λόγια, ὅτι ὅλα συγκεντρώνονται εἰς τὸ ἄτομόν τους. Δὲν ἐζήλευσα νὰ ἦμαι καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπολαμβάνω τὴν συμπάθεια τῶν μεγάλων, τῶν βασιλείων καὶ τῶν αυτοκρατόρων, διὰ νὰ μὲ κἀλώχουν, νὰ μὲ προσκαλοῦν συχνὰ εἰς τὰ ἀκτινοβολιμένα παλάτια τους· δὲν ἐζήλευσα τοῦτο τὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τιμᾶς καὶ πλοῦτη καὶ κολαχίας ἀπὸ τοὺς ἄλλους, — δὲν τὸ ἐζήλευσα, διότι ἀγάπησα πάντοτε πάρα πολὺ τὴν ἐλευθε-

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΟΣΟΥ ΔΗΕΡΡΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 ΑΙ ΣΥΝΤΗ ΔΟΥΡΟΤΙ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΝΟΣΟΥ ΔΗΕΡΡΟΥ

ρίαν, και γνωρίζω ότι εις εκείνα τὰ μέρη ἢ ἐλευθερία περιορίζεται με τὸς τρόπους, ἀπὸ τὸς νόμους, τοὺς ὁποίους ἐφτιασε ἢ συνήθειαι τῶν μεγάλων, ἀπὸ τὸς φόβους, ἀπὸ τὸς κινδύνους, ἀπὸ τὸς παγίδες, στημέναις ζερβιά και δεξιά, — περιορίζεται τόσο ἢ ἐλευθερία, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ και νὰ ἀναπνεύσῃ διὰ πολλὴν ὥραν ἐκεῖ μέσα ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐσυνείθησε νὰ ζῆ ἐλεύθερος, νὰ ἐκφράξῃ ἐλεύθερα και ἀπεριόριστα τὰ φρονήματά του και τοὺς συλλογισμούς του. Δὲν ἐζήλευσα οὐτε τὴν μεγάλη σοφία· δὲν ἐφθόνεσα τοὺς προκομμένους ἄνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀπόκτησαν πολλὰς γνώσεις και ἐγραψαν πολλὰ βιβλία, διότι, καθὼς ἄκουσα, ἀπὸ τὸς και τὸς ὁποῖοι ἐγενίονταν ὀνομαστοὶ και εἰς τὸν παλαιὸν και εἰς τὸν νέον κόσμον, ὀλίγοι, μετρημένοι, εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκατόρθωσαν με τὴν προκοπὴ τους νὰ ὠφελήσουν τὴν ἀνθρωπότητα, οἱ ὁποῖοι εὐτύχησαν νὰ ρίψουν σπέρματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν καρποὶ ὠφέλιμοι και ἀφθαρτοὶ διὰ τὴν κοινωνίαν. Δὲν λέγω ὅμως ὅτι δὲν ἐπεθύμησα τὴν σοφίαν, και τοῦτος εἶναι ὁ στοχασμὸς ὁ ὁποῖος, καθὼς σὰς εἶπα, συχνὰ ἐκυρίευσε τὸν νοῦν μου και τώρα ὁποῦ σὰς γράφω ἀκόμη δυνατότερα με κυριεύει. Ἐπεθύμησα πολλὸ νὰ εἶχα καταξιώθῃ νὰ γνωρίζω ἀρκετὰ γράμματα, διὰ νὰ θησαυρίσω εἰς τὸν νοῦν μου γνώσεις, διὰ νὰ μελετήσω τὴν ἱστορίαν, ταῖς εὐτυχίαις και τὰ παθήματα ἄλλων λαῶν, νὰ μελετήσω και τὰ βιβλία ἐκεῖνα ὁποῦ ἐξετάζεται ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον καλλίτερα εἰμπορεῖ νὰ μορφώνεται εἰς τὸ καλὸν και νὰ προοδεύῃ ἢ ἀνθρωπότης. ἤθελα σιμὰ εἰς τὰ γράμματα νὰ ἔχω και ἀρκετὴν περιουσία, διὰ νὰ ἦμαι εἰς κατάστασιν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ ἐπισκεπτόμαι ξένους τόπους, νὰ ἰδῶ ἀπὸ σιμὰ και ἐκεῖνα τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ μεγαλείου και τῆς δόξης ἔπεσαν εἰς τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεως, καθὼς και ἐκεῖνα τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα εἴτε διατηροῦν ἀπὸ αἰῶνας τὴν δυνάμειν τους και τὴν δόξαν τους, εἴτε διὰ μιᾶς ἐθάμπωσαν τὸν κόσμον με τὴν ζωηρότητα ἢ ὁποῖα ἦτον ἔως τότε ἄγνωστα και εἰς αὐτὰ τὰ γειτονικά τους ἔθνη. ἤθελα νὰ τὰ βλέπω κάποτε ἀπὸ σιμὰ, και πλησιάζοντας παντοῦ τοὺς ἄνθρώπους τῆς τάξεώς μου, νὰ ἐξετάσω ποῖαις ἰδέαις κυκλοφοροῦν εἰς τὰ πλήθη, ποῖα αἰσθήματα βασιλεύουν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τῶν λαῶν, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤθελε εὐρεθῶ εἰς κατάστασιν νὰ ἐνοήσω ποῖαις ἰδέαις και ποῖα φρονήματα φέρνουν τὸν μαρξισμόν και τὴν ἀποσύνησιν τῆς κοινωνίας, ποῖαις ἰδέαις και ποῖα φρονήματα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα, ὅταν ἐπικρατήσουν, δίδουν ζωὴν, ἐμψύχωσιν εἰς τὰ ἔθνη, και ὄχι μόνον τὰ προφυλάτουν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον, ἀλλὰ τὰ ἀναβιάζουν εἰς ἕνα ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον γίνονται ἀξιωμακτικόν, λαμπρὸν παράδειγμα εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πλουτισμένος με γνώσεις, τὰς ὁποῖας ἤθελα θησαυρίσει και ἀπὸ τὰ βιβλία, ἀλλὰ πολλὸ περισσότερο ἀπὸ τὸν ζωντανόν, ἀπὸ τὸν λακταριστὸν κόσμον, ἤθελα προσπαθῆσαι νὰ γίνω ὠ-

φέλιμος εἰς τὸν τόπον μου, — και ἀπὸ ὅλα τὰ μέσα, με τὰ ὁποῖα ὁ προκομμένος ἄνθρωπος εἰμπορεῖ νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς ἄλλους ὠφέλιμα παραδείγματα και κοινωφελῆ παραγγέλματα, ἤθελα προτιμήσει πάντοτε αὐτὸ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζομαι ὀλοένα, τὸν γραπτὸν λόγον, αὐτὴν τὴν οἰκιακὴν ὁμιλίαν με τὴν ὁποῖαν συναναστρέφομαι, συνομιλῶ ἐγκαρδιακῶς με τοὺς ὁμοίους μου· ἤθελα μεταχειρισθῆ ὄχι γλώσσαν δύσκολον και ὑψηλὴν, ὄχι νοήματα σκοτεινὰ και ἀκατανόητα εἰς τὸν λαόν, ἀλλὰ ἤθελα προσπαθῆσαι με πολλὴν προσοχὴ, με μεγάλην ἐπιμέλειαν, νὰ ἀπανθίσω και ἀπὸ τὴν παλαιάν και ἀπὸ τὴν νέαν ἱστορίαν ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ὠραῖον, ὅ,τι θεάρεστον εἰμπορεῖ νὰ ζωογονήσῃ και νὰ ἀναπτύξῃ ἐκεῖνα τὰ φυσικὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα κοιμῶνται εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας και περιμένουν μίαν ζωντανὴν φωνὴν διὰ νὰ τὰ ἐξυπνίσῃ.

Τοῦτο τὸ προτέρημα ἐζήλευσα, και εὐχομαι πολλοὶ ἄλλοι νὰ τὸ ζηλεύσουν και νὰ εὐτυχίσουν νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Τὸ εὐχομαι, διότι πιστεύω ὁποῦ ἢ κοινωνία ἤθελε εἶναι πολλὸ ὀλιγώτερον βασανισμένη ἀπὸ ταῖς πληγαῖς ὁποῦ ἐπροεῖπα, τὰ ἔθνη δὲν ἤθελε τόσο εὐκόλα ξεπέφτουν, και δὲν ἤθελε φθάσουν τόσο γλήγορα εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν, ἐὰν δὲν ἤθελε ἀμεληθῆ ὁ λαὸς, καθὼς τὸν ἀμελοῦνε, ἐὰν οἱ προκομμένοι ἐφρόντιζαν περισσότερο διὰ νὰ τὸν μορφώσουν εἰς τρόπον ὥστε κάποιαις ἰδέαις ὁποῦ εἶναι τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, εἶναι οἱ στῆλοι τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ οἰκοδομημάτος, νὰ γίνουν πάντοτε καθαρώτεροι και νὰ ριζώσουν βαθειὰ, πάντοτε βαθύτερα, εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, εἰς τρόπον ὥστε — ὅταν παρουσιασθῇ μεγάλη ἀνάγκη ἐθνικὴ — μία νὰ ἦναι ἡ ψυχὴ, μία ἢ θέλησις, μία ἢ ἀπόφασις, — ἢ ὁποῖα τότε θὰ ἦναι πραγματικῶς παντοδύναμος.

Τὸ μασκαράδικο

ἢ

ἢ) αὐτὸς ὁ κόρακας και οἱ συντάκται τοῦ

Καθρέφτη.

(μῦθος)

Ἔνας κόρακας, βλέποντας μία ἄρκα
τὸν αὐτὸ ἔστα νόχια του ν' ἀρπάξῃ
Ἐν ἀρνί, και με δαυτο ἔστον ἀέρα
Χωρὶς κἀνενα κόπο νὰ πετάξῃ,
Ἐπίστεψε ὁ κουτὸς — γιὰτὶ ἀπετοῦσε —
Ἢ ἄλλο τόσο νὰ κάμῃ αὐτὸς, ἢ ποροῦσε.

Και λόγος ν' ἔργο ὁ κόρακας πετάει

Εἰς τὸ κοπάδι ἀπάνου και ματαίσει

Μία προβάτινα ποῦ στα πάγια σκαί,

Και με τὰ μάτια τῆς τρεῖ, τὴν ζωάξει

Ἦτανε μία χαρὰ ἀπὸ προβάτινα,

Μὲ τόση ὠρὰ, και τόση πεταλίνα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤ. ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΥΛΙΚΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Βλέποντάς την τούρχεται λυγούρα
 Ἄπο τὴν πείνα ὁ μαῦρος χασμουριέται·
 Τοῦ πιστικοῦ δὲν βλέπει τὴν μαγκούρα,
 Δὲν βλέπει τὰ σκυλιά του, —καὶ πετιέται·
 Βαθιά τὰ νύχια ἔστῃ προβιά της χώνει,
 Μονὴ τὴν προβατίνα δὲν ἀσκώνει.

Μιά δυὸ καὶ τρεῖς, ξαπλώνει τὰ φτερά του,
 Τ' ἀσκώνει, τὰ τεντόνει, τὰ κτυπάει,
 Τὰ φέρνει πάλαι ἀπάνου, πάλαι κάτω . . .
 Τοῦ κάκου ὄχ τὴν προβιά δὲν ξεκολλάει·
 Βελάζει ἡ προβατίνα τρομασμένη,
 Κι' ἀτρέχει ὁ πιστικὸς καὶ τόνε πιαίνει.

« Καλὸς τὸν τὸν κὴρ κόρακα » τοῦ κάνει·
 « Καλὸς τὸ τὸ πουλί μου τ' ἀνδρειωμένο,
 « Ποῦ κυνηγᾷ τ' ἀρνιά καὶ ποῦ τὰ πιάνει ! »
 Κ' ἔτσι ὀμιλῶντας δένει τὸν καῦμένο
 Τὸν κόρακα, —μαδιρίζει τὰ φτερά του,
 Καὶ γιὰ κοῦκλα τὸν δίνει ἔστὰ παιδιά του.

Ἐ π ι μ ῦ θ ι ο ν .

Τέτοιο μασκαραλίκι αὐτοὶ παθαίνουν
 Ποῦ θέλουνε τοὺς ἄλλους νὰ μιμοῦνται,
 Καὶ ὁποῦ ἀντὶς εἰς τὴ λάσπη τους νὰ μένουν,
 Μὲ τοὺς καλοὺς πασχίζου νὰ μετριοῦνται·
 Οἱ συντάκται τὸ πάθαν τοῦ «Καθρέφτη»
 Τοῦ Τάκου τοῦ προδότη καὶ τοῦ κλέφτη.

Τὸ Πιστεύω τοῦ κλέφτη Τάκου καπετὰν Δολότη.

Πιστεύω ἔστον Ἑριπῆ, ἔστον Πausανία,
 ἔστον Κάιν, ἔστον Ἐφιάλη, ἔστον Σκαριώτη,
 Εἰς ὅλα τ' ἀνθρωπόμορφα θηρία,
 Εἰς τὸν Θανάση Βάγια τὸν προδότη,
 ἔστον Τρόπμαν, εἰς τὸν Τάκο, καὶ στοὺς ἄλλους
 Προδότας καὶ ληστές, μικροὺς μεγάλους.

Πιστεύω ἐστὶν κλεψιά κ' εἰς τὴν ἀπάτη,
 Ἐστὶν βραμαντέλα, ἐστὶν βαθὺ σκοτάδι,
 Ἐστὶν λινοκόκι κ' εἰς τὴ ναυταπάτη,
 Εἰς τὰς ψυχὰς ποῦ κατοικοῦν τὸν Ἄδη,
 Πιστεύω στοὺς ἐράνοους, καὶ πουλῶ
 Γι' αὐτὰ τιμῆ, πατριδα καὶ Θεό.

Τὸ πρῶτο χιόνι καὶ ὁ πάτερ

Σαρδέλας.

Στὰ θρονιά ἔπεσε
 Τὸ πρῶτο χιόνι,

Βράσε, κρασάκι μου,
 Μὲς ἔστον σκαφῶνι,
 ὦ! βράσε ὀγλήγορα,
 Γιὰ νὰ προφθάσῃς
 Τὰ μαῦρα ἐντόσθια μου
 Νὰ ξεπαγιάσῃς.

Σήμερα ἐδιάβισα
 Ἐστὸν Καζαμιά
 Ποῦ ἐφέτος θάχουμε
 Μεγάλα κρία·
 Πάγο θε νάχουμε,
 Θάχουμε χιόνι . . .
 ὦ! βράσε γλήγορα
 Μὲς ἔστον σκαφῶνι.

Ἄπ' τὰ Μουράγια μας
 Σήντα διαβαίνω,
 Κυττάω τὴν Ἡπειρο
 Κι' ἀναβρίτταιναι,
 Καὶ κουβαριάζομαι
 Ἐστὸν τὴ χελῶνα,
 Ὅσάν νὰ εἶχαμε
 Τώρα χειμῶνα·

Γιατὶ φαντάζομαι
 Ποῦ σὲ λιγάκι
 Ἄσπρα καὶ κάτασπρα
 Ἐστὸν τὸ πανάκι
 Θᾶναι τὰ ὄρη της
 Ἄπο τὸ χιόνι . . .
 ὦ! βράσε γλήγορα
 Μὲς τὸ σκαφῶνι.

Βγήκαν τὰ κάστανα,
 Κ' ἐπιθυμοῦνε
 Μ' ἐσένα, ἀφράτο μου,
 Ν' ἀνταμωθοῦνε
 Μὲς ἔστον στομάχι μου,
 Ποῦ νά! λιγόνει . . .
 ὦ! βράσε γλήγορα
 Μὲς ἔστον σκαφῶνι.

Χαρὰ σ' ἐκείνους
 Ποῦ θὰ εὐτυχίσῃ
 Πρῶτος τὴ δίψα του
 Μὲ σὲ νὰ εὐύσῃ·
 Χαρὰ σ' ἐκείνους!
 Κι' ἄς πέσῃ χιόνι . . .

Ἐστὸν τὸ σκαφῶνι.
 Ἄπ' τὰ σκαφῶνι.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Μυρολόγι τοῦ Ζερβοσπύρου

Φαταούλα.

ὦ ! ποῖος τὸ πιστεῦς
Ποῦ μίαν ἡμέραν
Ἄδεια θὲς νάβλεπα
Τὴ καπονέρα,
Ποῦ ἀπὸ πετούμενα
Πολλὰ, ἢ καυμένη,
Ὡς τὰ χθὲς ἦτανε
Κατοικημένη;!

Ἐχθὲς κοτόπουλα
Χθὲς ἀφθονία
Σήμερα, ὠμίενανε!
Μαύρη ἐρημία
Δὲν λαλεῖ κόκορος...
Ὅλα σιωπᾶνε...
Πιλιὸ οἱ γειτόνοι μου
Δὲν μὲ φθονᾶνε.

Τρώει τὴν καρδοῦλά μου
Καὺμὸς μεγάλος
Ποῦ δὲν μου ἔμεινε
Οὐτ' ἓνας γάλλος,
Ἐνας ψωρόγαλλος,
Γιὰ νὰ τὸν ψῆσω,
Μὴν λάχη ὁ δύστυχος
Κι' ἀδυνατίσω.

Ἄυτὰ μου δίνανε
Κριάς καὶ πάχου,
Νεφρὰ καὶ νούμπουλο
Σ' ὅλη τὴ βράχι
Καὶ τώρα ποῦλειψαν,
Πῶς θὰ σὲ θρέψω,
Δόλλιο κουφάρι μου;
Πῶς θὰ πορέψω;

Μέραις ὀλόλαμπραις,
Εὐλογημέναις,
Ἄπ' τὸ στομάχι μου
Πιθυμημέναις,
Ἄχ! μοῦ περάστετε,
Καθὼς περνᾶει
Ἐνα χρυσὸ ὄνειρο
Ποῦ μᾶς γελάει!

Τότες ἀλήθεια
Τὴν ἐπερνοῦσα
Ἐάν ἀρχοντόπουλο
Τότες εἰσοῦσα,
Ὅταν ἐκάρφωνα
Μὲ τὸ πιροῦνι
Τὸ νιοῖσουβλιστο
Παχειὸ πιτσουνι!

Ὅταν ἐδάμαζα
Ἄιγο τὴ πείνα
Μὲ μίαν δλάκερη
Ψημμένη χῆνα,
Ὅταν ἄστὸ γιόμα μου
Εἶχα νησοῖρια,
Γάλλους, ξυλόκοτταις,
Παχειὰ γαλάρια,

Μανούρια, νούμπουλα,
Κίχλαις, ὀζτύκλα,
Λαγούς καὶ πέρδικες,
Παγειὰ κατσικλα,
Μυζιθραις, γάλατα,
Συκομαῖδες,
Καὶ γουρουνόπουλα,
Καὶ σιταρίδες.

Τότες! . . . ὠμίενανε! . . .
Καὶ τί ὠφελοῦμαι
Τώρα ταῖς δόξαις μου
Νὰ διηγοῦμαι; ! . . .
Κι' αὐταῖς περάσανε
Ὅπως περνᾶει
Ἐνα χρυσὸ ὄνειρο,
Ποῦ μᾶς πλανᾶει.

Κ' ἡ πίκρια ἔμεινε
Μὲς ἄστὴν καρδοῦλα
Τοῦ κάψο Σπύρου σας
Τοῦ Φαταούλα,
Ποῦ ἀπαρηγόρητος
Νύχτα καὶ μέρα
Κοντὰ μαραίνεται
Ἐστὴ καπονέρα!

Καὶ κλαίει τὴ μοῖρά του,
Τὸ ροιζικό του,
Ποῦ τὸν παραίτησαν
Εἰς τὸ χωριὸ του,—
Ποῦ δὲν τοῦ στέρνουνε
Οὔτε μία κόττα
Γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα
Καὶ γιὰ τὰ Φῶτα,

